

קונפליקטים בעולם הדואלי

שלום. אלוהים מברך את כולכם, ידידי היקרים. ברוכה היא השעה.

בנתיב זה אתם עוברים דרך שלבים שונים. באופן כללי חקרנו עד עכשיו את הרמה הראשונה במיינד הלא-מודע שלכם. זוהי הרמה שבה אתם מטפחים רשמים שגויים ומסקנות שגויות שהתגבשו לכלל הכללות נוקשות אודות היבטים שונים של החיים. לצורות הנוקשות האלה בנשמה אנו קוראים דימויים. חלקם עשויים להיות לא משמעותיים כשלעצמם, אך הם מספיק חשובים כדי לעוות את החיים שלכם.

חדרנו לעולם הדואלי, מתחת לרמה השטחית של המיינד התת-מודע שלכם. שם, ברמה עמוקה-יותר זו, מתנהל הקרב בין הניגודים. הקרב יוצר בלבול עצום בחיכם. בלבול זה עוסק בסוגיות הגדולות וגם בפחותות יותר לכאורה. הניגודים העיקריים [major] הם חיים ומוות, אושר ואומללות, אהבה ואנוכיות, אור וחושך. הבלבול מתחולל משום שעמדה מסוימת כלפי החיים, שאמורה להוביל אל המטרה [goal, יעד], הרצויה, לעתים תכופות מביאה עמה, לפחות במידה מסוימת, את המטרה הלא רצויה. דרושה מידה רבה של כנות-עצמית ומודעות כדי להבין תופעה זו ולגלות את הטעות הפנימית בפעולה ותגובה, הטעות שאחראית לתוצאה המבלבלת הזו¹.

הדת מסמלת את המאבק בין הניגודים כמאבק בין אלוהים לשטן. הבלבול שמקורו בדואליות זו, כך נאמר, הוא תחבולה של השטן [שנועדה] להונות את המין האנושי כדי שלא יוכל להבדיל בין הדרך של אלוהים לזו של השטן. מה שאנוכי והרסני מיסודו מופיע לעתים קרובות ברמה השטחית כצדיק וקדוש, ולהפך. עיוות האמת לכזב הוא חלק מהמאבק הגדול בין כוחות האור לכוחות החושך, מאבק שבני האדם מדמיינים בטעות שמשתולל מחוץ לעצמם; הם נוטים להאמין שהם אינם אלא קורבנות שנקלעו לתוכו.

ההכרח לבחור בין חלופות שעומדות לפניכם בחיי היומיום מעורר בלבול לעתים קרובות. חלופות אלה אינן "טובות" או "רעות" במאמר גס/אופן בוטה; שתיהן נובעות מן המאבק הבסיסי בנשמה האנושית.

הפסיכולוגיה המודרנית הכירה בבעיה בסיסית/עקרונית זו תחת הכינוי אינסטינקט החיים מול אינסטינקט המוות, או עיקרון העונג מול עיקרון המציאות. בקשר לעיקרון המציאות, עם זאת, יש בלבול גם כן. לעתים קרובות לא ברור לאנשים איזה עיקרון מייצג את אלוהים ואיזה את השטן. האם עיקרון העונג הוא אנוכי ולכן הרסני? האם ניתן to indulge בו בלי לפגוע באחרים? והאם עיקרון המציאות מייצג חובה, אחריות, עבודה, הישג, ולכן הוא בונה? מצד שני אומרים לכם שאלוהים הוא שמחה, אושר עילאי ואור, ועיקרון העונג גורם לכם לכמוה לזה. בין אם אתם יודעים זאת או לא, בנקודה זו ממש, אתם נבלעים באחד הבלבולים העיקריים של האנושות.

מתחת לכל הקונפליקטים שגיליתם דרך העבודה בנתיב זה יש קונפליקט גדול יותר שתמיד קשור לעולמכם הדואלי. מאחורי הדימויים והתפישות השגויות שלכם תמיד נמצא קונפליקט. בדרך זו או אחרת, אתם מגלים שאתם נקרעים בין מספר חלופות. על ידי הסרת כל המניעים המולבשים מבחוץ [superimposed], בליבה, אתם מועדים למצוא את הניגודים הבסיסיים. אבל רמת הדואליות הזו שבה אתם נקרעים בין הניגודים היא עדיין לא הליבה. מאחוריה נמצא מקורו של עולם הדואליות, ממש כשם שעולם הדואליות הוא מקורם של הדימויים שלכם. למרבה הפלא, מקור בסיסי זה הופך ברמה הבאה לצד אחד של שני הניגודים. במילים אחרות, המקור, שהוא ליבה מאוחדת, מתפצל ברמת התודעה הבאה לשני ניגודים. ליבת בסיס זו היא הכמיהה שלכם לשמחה, לאור, לאהבה, לאושר עילאי, לשלום. הכמיהה המקורית היא לאושר עליון, אבל החיים על פני האדמה אוסרים [מונעים] הגשמה מסוג זה. איסור זה יוצר את עולם הדואליות, ולפיכך את הקונפליקט שלכם. עם זאת, באותה המידה נכון לומר שעולם הדואליות יצר את האיסור. הוא יצר תנאי חיים על האדמה שגרמו לכך שה"מציאות" היא משהו שמנוגד לעיקרון העונג, אם לומר זאת במונחים פסיכולוגיים; במונחים רוחניים, ה"מציאות" על פני האדמה מנוגדת לעיקרון האושר האלוהי.

דבר זה מכניס אתכם למעגל קסמים שלילי. איך לצאת ממנו ולמצוא את הדרך אל אור האמת זו השאלה הרלוונטית. ראשית עליכם להבין מהו שאחראי, לפחות בחלקו, לכך שהאדם יצר את הדואליות מתוך הליבה היחידה. החיים על פני האדמה כרוכים בהכרח במוות פיזי. גם אם אנו מסירים רבות ממצוקות החיים המיותרות, שנוצרו מתוך בלבול, המוות הפיזי נותר שריר וקיים. הוא נותר מסתורי, לא ידוע, ולפיכך מפחיד, למרות האמונה הדתית. הוא נראה כמו סוף, וככזה הוא עומד בניגוד בוטה לכמיהה לחיים; והחיים, במהותם, משמעם אושר עילאי. כל ההסברים הדתיים, גם אם יש בהם אמת, הם עדיין בגדר סברה. לפיכך, אם נמשיך עם ההיגיון הזה עד סופו, נראה שהפחד מן המוות יוצר את עולם הדואליות, ועולם הדואליות יוצר מציאות שאומרת לא לכמיהת האנושות להגשמה מלאה. הדבר מותיר אותנו עם בעיית המוות; התמודדות עם בעיה זו מאפשרת לשבור את מעגל הקסמים השלילי.

¹ ... detect the inner error of action and reaction responsible for this confusing result

האנושות ניסתה להתמודד עם בעיית המוות לאורך כל קיומה; לרוע המזל, ניסיונות אלה לא היו מספקים ונידונו לכישלון, בדיוק כשם שניסיונותיכם הלא מודעים לפתור בעיות פסיכולוגיות באמצעות קיצורי דרך והתחמקות נידונו לכישלון. במקום להתייבב מול הנושא ביושר [squarely], אתם מלבישים עליו תשובות מן המוכן, שעשויות להיות נכונות כשלעצמן, אך הן אינן נכונות לכם אישית, משום שלא הגעתם אליהן תוך שימוש בכוח ובאומץ שבאים רק מהתייבבות מול הנושא. תחת זאת בחרתם בדרך ההימנעות/התחמקות מתוך פחד וחולשה. זוהי דרך אחת לנסות להתמודד עם הבעיה. אנשים דתיים רבים, הנאחזים באמונה מתוך פחד, הם דוגמאות לאלה שרוצים להימנע מלהתעמת עם מציאות המוות על פני האדמה הזו.

ניסיון נוסף להתמודד עם בעיית המוות הוא דרך שלילת עצם הדבר שאליו האדם כמהה עמוקות. האנושות כמהה לאושר עילאי ולחיי נצח, אך רבים מהחושקים בכך מבועתים מאי השגת הדבר, ולכן ממהרים הישר אל שלילת הדבר שאליו הם כמהים יותר מכל. הרסנות-עצמית זו ניתן למצוא בכל הרמות. היא מתבטאת בעמדה שלכם כלפי היבטים פחות משמעותיים של החיים, אך היא בעיקר הדרך שלכם להתמודד עם בעיית המוות. האתיאיסטים/החומרני והדתי השטחי שרוצים להימנע מן המוות על ידי אמונה מולבשת מבוחר [superimposed] הם שני אב-טיפוסים/פרוטוטיפים. אף אחד משניהם לא קולט שכל אחד מהם עושה למעשה את אותו הדבר, כלומר, משליך לפח את מה שהוא רוצה יותר מכל. הם מתנגדים בפראות [violently] זה לזה משום שהשני מייצג לכל אחד מהם את הניגוד למה שהוא או היא מאמינים שהוא הפיתרון לבעיה הגדולה. אולם אף אחד מהם לא מצא את התשובה, מאחר שעליה לבוא מן העצמי, מבפנים. היא מגיעה רק על ידי התייבבות אמיצה מול הבעיות, השאלות, הבלבולים והפחדים האלה, ועל ידי בחינת השאלה איך ניסיתם עד עתה, בדרך המסוימת שלכם, להתמודד איתם. הדיבור שלי על הכמיהה לאלוהים נשמע אולי רחוק ומופשט. כשאתם מנסים לדמיין את האושר האלוהי ממנו נהנית הרוח, האסוציאציה האוטומטית שלכם מייצרת בדרך כלל משהו שונה למדי מהשמחה שאליה אתם כמהים כבני אדם. אתם מדמיינים את האושר השמיימי כמשהו מְשִׁים, סטרילי ולא מעניין. קיימים אנשים רבים המאמינים שעצם נוכחותה של האומללות הוא מה שנותן לאושר את טעמו. כמובן שאין זה כך. היות שהמילה "אושר" [happiness] מרמזת לרובכם על רוחניות כה מעורפלת ורחוקה, הבה נשתמש במקומה בביטוי "עונג עליון בכל רמות הווייתכם". כמיהתכם עמוקת השורשים לאותו "עונג עליון" עומדת כל העת בניגוד למציאות המוכרת לכם על פני האדמה. זו תוצאה של חוסר היכולת שלכם להשלים עם המוות.

הפסיכולוגיה המודרנית טוענת שהכמיהה המושרשת הזו נובעת מתשוקה לחזור אל הרחם, היכן שהעובר חי במצב הוויה, בלי דאגות, אחריות או קושי. ככל שהישות גדלה, כך עליה להתייבב יותר מול מציאויות החיים, ולכן המאבק נעשה יותר אינטנסיבי. אבל הכמיהה של האדם goes back further מאשר חזרה אל רחם האם. האמת היא שברוח של כולכם נעוץ זיכרון מעורפל של חיים במצב תודעה אחר, שבו אינכם יודעים אלא אושר עילאי ללא שום חלופה מנוגדת. ניתן לרכוש מחדש את המצב הזה בהדרגה, בשלבים, ועד דרגה מסוימת, גם כשעודכם ישות שחיה בגוף. לא די להסיר את הדימויים והמסקנות השגויות שלכם, אולם ככל שאתם מסירים אותם, אתם מועדים להיתקל ברמת העולם הדואלי. ברגע שאתם מבינים אותו לעומק ליבתו, אתם מתייבבים פנים אל פנים מול המאבק שלכם במוות, או ב"אנטי-עונג" אם יותר לי לקרוא לזה כך.

כפי שציינתי קודם לכן, יש שתי דרכים עיקריות שבהן הלא מודע מנסה להתמודד עם המוות. שתיהן מבוססות על שלילתו: האחת באמצעות התחמקות, האחרת באמצעות הליכה מכוונת אל מה שאתם פוחדים ממנו יותר מכל. בשתי החלופות אתם נאבקים נואשות במוות. אתם נאבקים לא פחות כאשר אתם בוחרים בכוונה במוות מתוך פחד מכווץ, ברוח שלילית של חולשה. זוהי בחירה שונה לחלוטין מאשר לקבל את המוות בדרך בריאה, מתוך [עמדת] כוח.

בשימוש שלי במילה "מוות", אין כוונתי רק למוות פיזי. אני מתייחס לכל ההיבטים השליליים של החיים, לכל מה שמתנגד לדחף העונג שלכם. במובן זה המוות פירושו גם אובדן, שינוי, והלא נודע, שעשוי למעשה לכלול משהו טוב יותר מאשר המצב שבו אתם נמצאים, אך בשל עצם העובדה שהוא לא ידוע, הוא הופך למבעית. אין אדם שלא מת מיתות רבות קטנות מדי יום. העמדה שלכם כלפי המוות על כל היבטיו קובעת את היכולת שלכם לחיות ולחוות עונג. ככל שעמדתכם כלפי המוות בריאה יותר, כך יכול כוח החיים לזרום דרככם יותר, ולכן הסיפוק של דחף העונג שלכם יהיה בריא יותר ומאריך ימים.

הצעד הראשון שלכם הוא לזהות עד כמה אתם נאבקים במוות. היעשו מודעים לזה לחלוטין, ממש כשם שעליכם להיעשות מודעים לגמרי לכמיהתכם הקבועה לעונג עליון. שני הדברים עשויים להיות חבויים מאוד. גלו באיזו משתי הדרכים בחרתם להתמודד עם המוות – להתחמק ממנו, או לרוץ אליו. שתיהן נוכחות בכל אדם, אך האחת או עשויה להיות דומיננטית יותר מהשנייה.

בניסיון השני שציינתי [למהר אל המוות], אתם מחבלים באושר שיכול להיות שלכם משום שאתם פוחדים מדי שתאבדו אותו שוב, או שלא תשיגו אותו במידה הרצויה לכם. אתם אומרים, "המוות, או אובדן, הם בלתי נמנעים בכל מקרה, אז מוטב לגמור עם זה וזהו". דוגמה קיצונית לכך זו התאבדות.

אתם נקרעים בין שני ניסיונות לא מספקים ומזיקים לשלול את המוות. ניסיונות מלאכותיים, מאולצים ומכווצים אלה מקרבים אתכם מאוד אל הדבר שאתם רוצים להימנע ממנו, ואתם מפקירים את [forfeit] הדבר שברצונכם להשיג. כך שלא בקבלה עצמה אתם מוצאים את הכוח והריפוי, אלא בדרך שאתם בוחרים לקבל את המוות. קבלה המעורבת בפחד ושליליות – שניהם מובילים להרסנות-עצמית – היא שונה לחלוטין מלקבל באופן בריא וחזק את הבלתי נמנע. אם תתייבבו מול הדבר

ביושר, בלי להירתע ממנו, אתם תשלימו איתו, ובכך תשחררו בתוכם את כוח החיים, שנותר פקוק כל עוד אינכם לומדים להתמודד עם המוות בדרך בריאה.

אתם חשים שהפיתרון טמון בקבלה. אבל אתם גם מאמינים שבקבלה טמון כיליון. כל עוד הבלבול הזה לא מובא אל המודעות, אינכם יכולים להתחיל למצוא את הדרך אל מחוץ למבוך.

לנוכח בלבול זה, לעתים קרובות אנשים פונים לדת על שלל צורותיה; אבל הם עושים זאת ברוח של התחמקות ופחד. לפיכך הדת, לא משנה עד כמה נכונות תורותיה, לא תעזור באמת, ממש כשם שקבלה מהסוג הלא נכון אינה עוזרת. דתיות מסוג זה לא תעזור משום שהיא מתקבלת מתוך חולשה, מה שמוזהם את המניעים של אנשים. בחושם עמוקות את אי-האמת שבמניעיהם, אנשים בזים לעצמם על כך. יתר על כן, אמונה המולבשת מבחוץ אין לה כוח אמיתי לסייע להם. הם מקבלים את אלוהים, ואת כל המשתמע מאמונה באלוהים, לא מתוך שכנוע [פנימי] אמיתי, לא מתוך תובנה עמוקה ואותנטית, אלא משום שהם פחדים. לכן צודקים לעתים קרובות יריבי הדת באומרם שהדת היא סם. באותו האופן, יריבי המטריאליזם צודקים כאשר הם דוחים את נקודת המבט החומרנית, לא רק משום שהיא לא נכונה, אלא גם משום שהמניע לקבלתה הוא פחד. ככל שאנו מרבים להתבונן בנושא כך אנו מגלים שהפיתרון טמון בהתייבשות מול הלא נודע ובהתעמתות עם הפחד ממנו. המשימה היא ללמוד את הכוח למות, שכן רק אדם שיודע איך למות יודע איך לחיות.

אין צורך לומר שלא צריך לחכות לחוויית המוות הפיזי כדי ללמוד איך למות. לא רק הפחד המודע והמזדמן שלכם מכל דבר שמרמז על מוות עוזר לכם, אלא גם כל ההיבטים האחרים של המוות הכלולים בחיי היומיום. אם אינכם יודעים איך למות, אינכם יכולים לחיות משום שאינכם יכולים ליישב בין הניגודים שמהם עשוי הדואליזם בתוך נשמתכם אתם. מכאן שאינכם יכולים לשחרר את כוח החיים הלא מנוצל שטמון בתוכם.

על כן בחנו את אמונתכם, גם כן, ידידי. אל תפחדו להכיר בכך שלא חשוב באיזו דרגה, אמונתכם היא גם סופר-אימפוזיציה [להלביש מבחוץ] אינטלקטואלית שאתם נצמדים אליה מתוך חולשה ופחד. הודאה גלויה מסוג זה תעניק לכם את עצם הכוח לבנות אמונה אמיתית, שהיא גם שכנוע [פנימי] וידיעה. היא תנבע מכך שתחו בפינים את האמיתות שהכרתם עד עתה רב באופן אינטלקטואלי. ודאות זו תגיע אחרי שלמדתם להתמודד עם המוות במלוא המובן. כל עוד היכולת לקבל את המוות מתבססת על ידיעה מולבשת מבחוץ שהחיים ממשכים ושהמוות הוא אשליה, האמונה שלכם בנויה על חולות. אם אתם עושים את הצעד האמין הגדול להתייבב מול חוסר האמונה שלכם, מול חוסר הוודאות ומול הפחד, ומשלימים עמם באמצעות קבלת הלא-נודע, אתם תבנו לעצמכם יותר כוח ותפנו מקום לשכנוע [פנימי] אמיתי ולחוויית האמת הרוחנית. אז הם יהפכו לחלק מכם משום שאז אתם לומדים לחיות. כוח החיים ישתחרר, ומידה ניכרת של כמיהתכם לאושר עילאי תוגשם בעודכם על פני האדמה.

יגעת ומצאת תחום בהווייתך שנצמד לחיים רק כדי להימנע מן המוות. מניע זה הוא שלילי ושולל את כוח החיים עצמו. אבל אם אתם מתמודדים עם המוות ומשלימים עמו, חביקתכם את החיים תיעשה ברוח חיובית. רק כך ניתן לפתור את בעיית הדואליות, היות שהדואליות עולה מתוך שלילה [negation].

עם בעיית הדואליות יש להתמודד בסופו של דבר לאורך הדרך של התפתחות וצמיחה. אצל חלקכם היא תצוף מוקדם יותר, אצל אחרים מאוחר יותר, אך היא חייבת להגיע אצל כל אחד.

אל תפחדו שזו חוסר נאמנות לאמונה [הדתית] שלכם, כשאתם מתמודדים עם אותו חלק באמונה שכפה את עצמו על האימה שלכם מהמוות. שכן רק אז יכולים אתם להפוך לחזקים באמת, מידיעת וקבלת חוסר הוודאות של המוות בדרכים קטנות, מדי יום. החוזק הזה לא נובע מהתחמקות, או מדבר שלילי כלשהו. אתם תדעו שהמוות הוא חלק בלתי נפרד מהחיים. בה במידה שאתם צומחים בכיוון הזה, כוח החיים יזרום דרככם ויתן לכם לטעום את טעמם של אושר אמיתי, עונג עליון וביטחון אמיתי, גם כשאתם עדיין [חיים] בגוף.

היבטים רבים של החיים המתורבתים [civilized] עומדים בדרכו של האושר העליון שניתן לחוות במידה מסוימת אפילו על פני האדמה. היבטים אלה הם תוצאה ישירה של הדואליות הפנימית, שנובעת בתורה מחוסר היכולת למות. החיים המתורבתים כופים עליכם כל העת את החלופות של עונג וחוסר-עונג. הבה נשקול, למשל, עבודה שלא תמיד מותאמת ליכולות ולנטיות היצירתיות שלכם, ולכן אינה בהתאמה למה שמוצא חן בעיניכם או לעונג שלכם. יתר על כן, התנאים של עבודה, על כל ה"אני חייב/ת" שמשמע מהם, אשר נובעים מגורמים פוליטיים, כלכליים וחברתיים, שהם עצמם תוצאה של הדואליות הפנימית, מחייבים מאבק לקיום. דבר זה מעודד שאפתנות/אמביציוזיות, דחפים וכפייתיות [compulsions]. בנוסף לכך, הדברים האלה מעמתים אתכם לעתים תכופות עם התחייבויות שעשויות להיות נחוצות רק במסגרת החיים הנוכחיים שלכם על פני האדמה. בדרכים אלה נוצר עיקרון מציאות שעומד בניגוד ברור לכמיהה אל האושר ולהגשמת האושר שיכול להיות שלכם. כאן הבעיות הפנימיות של האינדיבידואל חוללו באופן קולקטיבי מצב ציוויליזציה שגורם לחיים להיות קשים שלא לצורך. באופן זה, המציאות הלא נעימה שלכם לעתים קרובות, היא מבחינות רבות לא נחוצה, ונחשפת בביטוי הקולקטיבי של הדואליות הפנימית. ככל שכל אדם מתחיל להתמודד עם הבעיה הפנימית הזו בתוכו, הוא או היא עוזרים לשנות את העולם ואת התנאים הללו בדרכים שהן עדינות מאוד ועם זאת נחרצות. ככל שאתם מתמקדים בבעיות אלה בתוך עצמכם, אתם נעשים מסוגלים להתמודד עם הדואליות המיותרת בדרך הרבה יותר בריאה. בד בבד, אתם גם עוזרים לשנות את עיקרון המציאות הקולקטיבי הקשה במידה מופרזת [overly harsh].

עתה ברצוני לגעת בעוד קונפליקט ובלבול. במהלך עבודה זו נעשיתם אולי ערים בחדות לתשוקה אל אושר, אהבה, הגשמה, או – אם לומר זאת במילים בהן השתמשתי הערב – עונג עליון. גיליתם שהרבה מהכמיהה הזו נובע מחוסר הגשמה/סיפוק שלכם כילדים, דבר שעכשיו מתבטא בהשתוקקות מוגזמת. אתם לומדים להבחין בין התשוקה הבריאה לאהבה בוגרת לבין ההשתוקקות הילדותית להיות נאהבים. בעזרת מודעות זו אתם משחררים את עצמכם במידה מסוימת מההשתוקקות. אף על פי כן עליכם להבין גם את מקורה של הדרישה המוגזמת. הצורך נובע מזיכרון עמום המשובץ ברוחכם [imbedded in the spirit].

אתם עשויים עכשיו לשאול, "אם התשוקה היא ממקור רוחני, אז למה היא לא בריאה?" חלק מהתשובה הוא שבלתי אפשרי לספק ציפיות מוגזמות כאלה על פני האדמה הזו בהינתן המציאות שהמין האנושי יצר. גם לא די לומר שהשתוקקות ילדותית היא חד-צדדית, בעוד שאהבה בוגרת מוכנה להעניק ולאהוב באופן מלא בדיוק כמו שאדם רוצה לקבל. אצל המבוגר, ההשתוקקות הילדותית מתמזגת בסמוי עם יכולת-האהבה הבוגרת, כך שהצידוק של האינדיבידואל נותר, ש"אם רק אוכל למצוא אהבה שתהיה מספקת לחלוטין, אהיה מוכן לתת את כולי". הדבר נכון לעתים קרובות; אבל התשובה טמונה עמוק עוד יותר.

ההבדל בין התשוקה וההשתוקקות הלא-בוגרות מצד אחד, לבין התשוקה הבוגרת לאהבה ולעונג עליון מצד שני, אינו נעוץ בעוצמת הרגשות, אלא בגורם הזמן, ובאשליה הרווחת של עצמי מול אחר. לעתים תכופות הסיפוק של אינסטינקט, או ההגשמה של רצון, עשויים לייצר קונפליקט משום שבעת ובעונה אחת עשוי להתברר שהדבר גורם נזק לאדם אחר. דבר זה עשוי להפוך אתכם לאנוכיים. לפיכך אתם מרגישים שעליכם להחליט בין עונג לבין חוסר אנוכיות, ששניהם חלק מהתכלית האלוהית. איך בכלל אפשר להתמודד עם הדואליות הזו? אולי תזכרו הרצאה שנתתי לא מזמן על התזווה הגדולה/השינוי הגדול בהתפתחות האנושית². בהרצאה ההיא הראיתי לכם את האשליה של עצמי מול אחר. אין דבר כזה, חווייה אמיתית של אושר עילאי על חשבון מישהו אחר. הבנת [realization, מימוש] אמת זו תגיע רק ככל שתמשיכו בנתיב זה דרך כל השלבים שאני מוביל אתכם. ראייה מורחבת זו תושג גם על ידי התבוננות [reflection] באלמנט הזמן. סיפוק מיידי – דרכו של הילד – מציב לעתים קרובות את העונג של אדם אחד מול זה של אחר.

אולם בראייה מורחבת, הדבר חדל להיות נכון. ככל שהאדם בוגר יותר, כך הוא יהיה מסוגל לקשר טוב יותר בין סיבה לתוצאה גם אם אינן צמודות זו לזו. זמן הוא תוצר של עולם האשליה שלכם, ולכן משך הזמן בין סיבה לתוצאה משנה לכם מאוד מבחינת תפיסת הדברים והערכתם. ככל שאדם מתבגר יותר מבחינה רוחנית ורגשית, כך הוא גם מותיר מאחוריו יותר מהיבטי האשליה. חרף היותו בתוך הזמן, אדם זה מתחיל לחוש את אופיו האשלייתי של הזמן. מבחינה מעשית הדבר מתבטא ביכולת לראות סיבה ותוצאה גם אם אינן מופיעות ברצף. כשהן כן מופיעות בצמידות, אפילו ילד קטן מאוד מתחיל לראות את הקשר ולומד מכך. תהליך הצמיחה לפיכך נקבע גם על ידי היכולת לקשר סיבה ותוצאה אפילו כשהן מופרדות בזמן. כדי ללמוד זאת עליכם לקשר סיבות ותוצאות מן העבר וההווה. אתם לומדים זאת בכל מקרה בעבודת הנתיב; אבל עליכם גם לטפח סבלנות בכל הנוגע להווה. אם הדחף האינסטינקטואלי שלכם להגשמת-משאלה מפריע לאושרו של אדם אחר, או אם מסיבות אחרות אינכם יכולים לקבל מיידי את הסיפוק שאליו אתם כמהים, ניתן לטפח את נקודת המבט הרחבה-יותר הזו. הסירו את המיידיות [אינסטנט] מתוך המשאלה הבריאה כשלעצמה, ותתחילו לראות את החוק פועל/מתקדם במסלולו הטבעי, ולגלות שאתם יכולים להתרומם אל מחוץ לזמן לפחות במידה מסוימת. כך שהבחירה הקשה בין אושר לחוסר אנוכיות קיימת רק באלמנט הזמן היחסי.

כשכמיהתכם לאושר אינה מסופקת מיידי, גם הדבר הזה נראה כמו סוג של מוות. הדבר גורם לכם לעתים תכופות להרגיש דכדוך עמוק, ומבחינה זו הוא נראה לכם כמו מוות. כשאתם מוותרים על הסיפוק המיידי אך נשארים בעמדה של לשמור, בעיקרון, על גחלת המשאלה להשיג את שאיפתכם, אתם עושים שימוש בדרך הבריאה להתמודד עם המוות. ויתור על המשאלה עצמה מהווה למעשה קבלה לא-בריאה של המוות. ככל שאתם מתחזקים והולכים בדרך הבריאה, אתם מועדים לחוות שאתם אכן משיגים לבסוף את מה שאתם רוצים. אינכם יכולים שלא להיעשות מודעים גם לאשליית המוות הפיזי עצמו, לא באמצעות סופר-אימפוזיציה אינטלקטואלית, אלא באמצעות הכוח שנובע מלהתמודד עם למות מדי יום, מעט-מעט, ולהתעמת עם המוות באופן הבריאה. אחרי ההתגברות על קונפליקט זה, הנתיב יחליק לעבר הכוח האמיתי לחיות, הטמון בכוח למות.

האם יש שאלות בנושא זה?

שאלה: האם תוכל להראות לנו איך לגשת לנושא בחיי היומיום ובעבודתנו זו? איך נוכל ללמוד להיפטר מהזמן? תשובה: זו חוסר הבנה. לא ניתן להיפטר מהזמן כל עוד חיים על פני האדמה. ניתן רק לפתח הבנה שונה, ראייה רחבה יותר. סיבה ותוצאה הולכות ומתקרבות זו לזו, ולכן אופיו האשלייתי של הזמן פוחת בתפיסה שלכם. אתם מתחילים לחוש במשהו מאחורי הזמן.

מבחינה מעשית, הגישה הטובה ביותר להתחיל בה היא התהליך שבו אתם עושים שימוש בעבודה זו. כולכם התחלתם לעבוד בנתיב כשאתם משוכנעים שכל כך הרבה תקלות בחייכם נגרמו באשמת אנשים אחרים, או מיד הגורל האכזר. ככל

² הרצאה 75

שהתקדמתם בדרך גיליתם, לא בתיאוריה אלא כעובדה, איך תגובות ועמדות משלכם היו אחראיות להתרחשויות אלה. זו היתה תגלית נפלאה מבחינתכם. ייתכן שאינכם יודעים הצלחה בתחומים אחרים בחייכם עדיין, אבל התחלתם, ואתם מסוגלים עתה לקשר סיבה ותוצאה. לא הייתם מסוגלים לעשות זאת לפני כן, היות שסיבה ותוצאה לא הופיעו בצמוד; אולם חקירה קפדנית חשפה את הקשר. ככל שאתם מוצאים, ולכן פותרים, יותר בעיות, כך אתם הולכים ומתקרבים לחוש את טבעו האשלייתי של הזמן.

כך שמבחינה זו יש לכם משימת עבודה חדשה, וככל שתעבדו עליה יותר כך תלכו ותתקרבו לחוש באופן אוטומטי מימד אחר מאחורי הזמן. אינני רוצה להשתמש במילה נצח. המימד האחר מאחורי הזמן הוא עדיין לא המימד הסופי, שכן מאחוריו יש עדיין משהו אחר, ומעבר לזה יש עדיין משהו אחר, שאין ברשותי מלים להביעו.

באשר לגישה המעשית של ללמוד להתמודד עם המוות בחיי היומיום, היא מסביר את עצמה עד כדי כך שאני לא ממש צריך להיכנס לזה. עבדו תחילה על זיהוי ומודעות, גם לגבי הזרם הבסיסי של כמיהתכם לעונג עליון, וגם לגבי החשש שלכם מהמוות על כל היבטיו. זה לא קשה במיוחד; העניין הוא למקד את תשומת לבכם. על ידי התבוננות בשלל מצבי הרוח שלכם, ברגשות, בפחדים, בחששות ובחרדות – שכולם מייצגים צורה של מוות אישי – אתם תראו איך אתם מגיבים באמת אל המוות. גלו באיזו משתי דרכי ההתמודדות השגויות אתם עושים שימוש בתגובה הרגשית שלכם. למדו להיות מודעים לכל דבר שאתם מתכווצים ממנו; אל תדחיקו את הפחד הזה.

אז תתחילו לראות שאתם פוחדים לא רק מהשלילי, אלא גם משינוי, משום שהוא לא-ידוע לכם. זהו הקרב הגדול בין צמד ניגודים נוסף.

האחד הוא רוח [spirit] גועשת השועטת קדימה, האחר הוא הביטחון לכאורה שבחד-גוניות. קפאה על השמרים היא עיוות האלמנט האל-זמני בהוויה³.

תוכלו לומר שאתם מודעים לכמיהתכם לאושר וגם לפחד שלכם מהשלילי. לא, ידידי, אף לא אחד מכם מודע, ולו במידה הקטנה ביותר, לדרגה שבה שני הזרמים הללו קיימים בתוכם. כל כך הרבה "הורחק בהתנייה" ["conditioned away"], הותנה החוצה והלאה, אם יותר לי השימוש בביטוי זה. עבודה זו תכניס למיקוד ברור את המודעות לדבר שאליו אתם כמהים ביסודו של דבר, וגם את מה שאתם פוחדים ממנו. עם צמיחת המודעות לכך, אתם תבינו על מה דיברתי.

שאלה: אני לא מבין מה אתה מתכוון באמירה שהמציאות שלנו היא שלילית לנו, ולכן אנחנו מתכווצים ממנה. תשובה: יש מוות פיזי וחולי, ועולם החומר, שמועדים לריקבון. יש מאבק ועבודה לקיום יומיומי, וחובות שמוטלות עליכם, שאתם אולי לא אוהבים. החיים הם שינוי מתמיד, הם מביאים אובדן וגורמים לא-ידועים שיוצרים בתוכם חרדה. כל אלה חוסמים כמדומה את הדרך לסיפוק משאלת העונג העליון שלכם. זה לא מוצא חן בעיניכם, אבל זו המציאות שלכם בשלב זה באבולוציה.

שאלה: אתה יכול להסביר ברור קצת יותר איך קבלה בריאה נבדלת מקבל לא-בריאה, למשל אצל קדוש מעונה? תשובה: הדרך הלא-בריאה מכילה, מעל לכל, רוח של תבוסתנות. כפי שצינתי קודם לכן, עצם הפחד ממהו גורם לכם לרוץ אליו. תשוקתכם המודחקת לניגוד המוחלט של מה שאתם פוחדים ממנו, בין אם ניתן להימנע ממנו או לא, גורמת לכם לזנוח את עצם התשוקה. הדרך הבריאה היא לומר, "כן, המוות לא רצוי. אני לא באמת יודע מה יקרה ולכן אני לא אוהב את זה. אבל זה חלק מהחיים, וכאשר זה ייקרה בדרכי, אני אהיה מספיק חזק לקבל את זה. אחרים עברו את זה, וגם אני אעבור. אני אפגוש את זה במודעות מלאה לחוסר הוודאות שלי. אני מודע עכשיו לכך שאני עדיין מפחד מזה, אבל אני אלמד לקבל את מה שאי אפשר להימנע ממנו, וככה אני אאבד בסופו של דבר את הפחד שלי". הדבר חל גם על כל פן שלילי אחר של החיים, וניתן לתרגל זאת יום-יום. קשה מאוד לתת לזה מילים. אולי מה שיעזור לכם להבין זה לדמות [ויזואליזציה] תנועת נשמה שמתכווצת במתח ומרפה [tensing and letting go]. כשאתם נאבקים להתרחק ממהו מפחד, אתם נעשים מתוחים ואתם נסוגים ומתרחקים [you tense up and pull away]. עצם הנסיגה המתוחה דוחפת אתם לתוך הדבר. אומץ, והתייצבות כנה מול העצמי, ועמדה רגועה, יפיקו את הכוח הדרוש. חסרונן של תכונות אלה יכול לדחוף אתכם אל מה שאתם פוחדים ממנו, או לגרום לכם לנוס. בשני המקרים התוצאה זהה, כלומר, שלילה [negation].

שאלה: מהי עמדתך כלפי הסגפן? האם הוא בורח מהכול? האם הוא מתמודד עם המציאות או האם הוא נמנע ממנה? תשובה: באופן כללי, הסגפן מנסה לקנות לעצמו דרך מילוט ממה שמפחיד אותו. הוא מוותר מראש על כל עונג ואושר באמצעות קשיים [hardship] שכפה על עצמו. במילים אחרות, הוא בוחר בקושי מיותר משום שהוא כל כך פוחד מקושי אחר. שאלה: מה לגבי סגפן רוחני?

תשובה: אותו הדבר. סגפנות היא לעתים תכופות מאוד הונאה-עצמית גדולה והתכחשות מוחלטת לכוח החיים. הפחד מעיקרון המוות גדול עד כדי כך שכוח החיים נשלל לחלוטין. זהו הרס-עצמי ודרך מזיקה מאוד להתמודד עם המוות.

שאלה: איך אתה מסביר את העונג העליון שנובע משליטה בהישג ובביצוע של בעיות לא-נעימות כביכול? תשובה: כאן שוב, תלוי במניע ובדרך שבה הדבר נעשה. אם הוא אותנטי ובריאה, התהליך שתיארתי הוא מה שחיתם [has been lived]. היות שהדואליות היא תוצאה של שלילה, אדם יכול למצוא את הדרך לצאת מהדואליות רק על ידי כך שהוא חדל

³ Stagnation is a distortion of the timeless element of being.

לשלו, ותחת זאת מתמודד. הדבר יראה את האחדות שמאחורי הדואליות, וכך עונג וכאב הופכים לאחד. אבל יש גם דרכים מדומיינות, מולבשות-מבחוץ, ולכן לא-בריאות לעשות זאת, ואלה הן אשליות.

שאלה: האם המצב הבריא לא מכחיש את הדגש הלא-נעים?

תשובה: לא, הייתי אומר שבדיקו להפך. המוות חדל להיות, אבל הדבר קורה בצורה אמיתית רק אחרי שאתם עובדים עליו דרך התמודדות עם העובדה שבשבילכם הוא עדיין קיים. על ידי הכשתו, אתם עלולים להיתקל בסכנת השלילה וההתחמקות. אם נצמדים באופן מלאכותי אל האמונה בתוצאה הסופית, מתקבלת בדיקו התוצאה ההפוכה. אינכם יכולים להכחיש את מה שעדיין קיים עבורכם.

שאלה: האם זה החיים וגם המוות, או חיים אך מוות?

תשובה: זה החיים וגם המוות.

שאלה: לכן זה לא יכול להיות לא נעים, אחרת זה יהיה החיים אך המוות. אז המוות חייב להיות תענוג. האם העמדה הבריאה לא מכחישה אם כן את הדגש הלא-נעים?

תשובה: הבה לא נבלבל את התוצאה הסופית עם תהליך ההגעה אליה. פילוסופיות דתיות רבות לימדו את העובדה הזו. אולם התוצאה הסופית שימשה כדי להימנע מלהתמודד עם מה שעדיין נראה לא-נעים, גם אם רק בשל היותו לא-ידוע. לפני שניתן לחוות באמת שהמוות הוא תענוג בדרך בריאה, עליכם לעבור תחילה דרך העיוותים שלכם עצמכם, שבהם המוות נראה געגוע ומפחיד. רק אחרי שתצלחו את זה תגיעו להבנה שהחיים והמוות הם אחד, שעונג וכאב הם אחד.

שאלה: האם לא אשלייתי באותה המידה לחשוב שהבעיות בחייה היומיום והדברים הגסים שבהם נתקלים הם לא-נעימים? האם הם לא נעימים לאלה שרכשו בהם מיומנות של מאסטר? לכן, זה כן מכחיש את העיקרון הלא-נעים, חוץ מאשר במונחים של עמדה לא-בריאה.

תשובה: אחרי שהגעתם למצב ההוא, אתם תגלו שהוא כזה. אבל עד שאדם מגיע לשם יהיה זה מסוכן לשכנע אותו להאמין בכך. את זה כבר עשו יותר מדי. אדם צריך להיזהר מאוד, היות שהתחמקות והונאה-עצמית נמצאות תמיד קרוב כל כך ובהישג יד. הפיתוי עצום כל כך משום שהאנושות פוחדת להתייצב מול האמת. האמת היא לעולם לא בלתי נעימה, אבל היא נראית כך לעתים קרובות במצבכם, מצב של מציאות זמנית וראייה מעוותת. אנשים צריכים לוותר על אמת שטרם גילו בכוחות עצמם ובזמן להתמודד עם אי-האמת שעדיין חיה בתוכם. עליכם להסתכל אל תוך תהום האשליה הקשה עצמה, כל עוד עבורכם היא עדיין תהום.

הערה: אני חושב שזה קשור לפרשנות המילה "להכחיש". אם אדם מתכוון לכך שמשווא לא קיים, אז הוא טועה. אבל אם הוא מתכוון בהתחששות לכך שמשווא אינו אמיתי, שהוא אשליה, זה כבר משהו אחר.

תשובה: כן, זה נכון מאוד. אבל אתם מבינים, יש כל כך הרבה דתות שהאמת הזו היתה ברשותן במקור, כאשר הן לימדו להכחיש את המוות. אולם הודות לנטייה להגיע לתוצאה בקיצורי דרך על מנת להימנע מחוסר-הנעימות שבהתמודדות עם התהום האשלייתית, האנושות נצמדת למילים כמו "המוות לא קיים" ועושה בהן שימוש לרעה. התוצאה היא אמונה כפויה מבחוץ, שאותה אנשים מאמצים מתוך פחד וחולשה. אז הבה ניזהר ונזכור תמיד כי מה שנראה כמו הדבר המפחיד ביותר – המוות על כל היבטיו – חובה להתמודד איתו לפני שיכחיש את עצמו.

זו לא היתה הרצאה קלה ידידי. היא תיתן לכם הרבה חומר למחשבה ולהתקדמות.

היו מבורכים, כל אחד מכם. כוח ואהבה אלוהיים עוטפים אתכם. האהבה הזו היא מציאות. מי ייתן ותרגישו אותה ותישאו אותה עמכם אל תוך החיים שלכם. היו מבורכים. היו בשלום. היו באלוהים!

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:

The Pathwork® Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם Pathwork® ובחומר המובא בהרצאה זו.

שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים:

Pathwork® (נתיב ההתמרה) הוא סימן רשום בבעלותה של The Pathwork Foundation (הקרן לנתיב ההתמרה) ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן. הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן Pathwork® על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים:

זכויות היוצרים לחומר של Pathwork Guide – המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן Pathwork. שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.